ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ

ବନାମ

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ରାଜ୍ୟ

3 ଜାନୁଆରୀ, 2001

[କେ.ଟି. ଥୋମାସ୍ ଏବଂ ଆର୍.ପି. ସେଠି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ:

ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, 1872:

ଧାରା 118 - ସାକ୍ଷୀ - ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀ -ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ଦକ୍ଷତା –ଏହାର ପ୍ରମାଣିକ ମୂଲ୍ୟ -କେବଳ ସେହି ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଆଧାରିତ - ବୈଧତା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବନାହିଁ -ତେବେ, ଏପରି ପ୍ରମାଣ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହାର ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଯାଞ୍ଚ କରାଯିବା ଉଚିତ - ଏପରି ସାକ୍ଷ୍ୟର ସମର୍ଥନ ରହିବା ଏକ ନିୟମ ନୁହେଁ ବରଂ ସତର୍କତା ଏବଂ ବିଜ୍ଞତାର ଏକ ପଦକ୍ଷେପ - ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ହଟାଇ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ - ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଦଣ୍ଡବିଧାନ - ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860, ଧାରା 302 ।

ଆବେଦନକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାଏମ ରଖିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଅନୁଯାୟୀ S ଆବେଦନକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସହ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଏବଂ ପରକୀୟା ପ୍ରୀତି ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେ ଏକ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ । ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ S ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମତଭେଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ, S ଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁରତା ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ କରିଥିଲା । ତେଣୁ S ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବାସଭବନ ଛାଡ଼ି ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ସହ ରହିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଦିନରେ S ପ୍ରାୟ 4 ବର୍ଷ ବୟସର ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ଝିଅ (ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-2) ସହିତ ପୋଷାକ ଧୋଇବା ପାଇଁ ଗାଁ ପୋଖରୀକୁ ଯାଇଥିଲେ । S ପୋଷାକ ଧୋଉଥିବା ସମୟରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ଆସି S କୁ ଏକ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରିଥିଲା, ଯାହାଫଳରେ ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ତୁରନ୍ତ ଶିଶୁଟି (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-2) ଘରକୁ ଧାଇଁଗଲା ଏବଂ ଘଟଣା ବିଷୟରେ ତା' ପିତାମାତାଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଛୁରୀରେ ହତ୍ୟା କରିଥିଲା । ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର ମାମଲା ମୁଖ୍ୟତଃ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀ (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-2) ଙ୍କ ବିବୃତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା, ଯିଏକି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ଥିଲେ ।

ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଏକମାତ୍ର କଥନ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ନିରାପଦ ହେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ କଥନରେ କିଛି ଅସଙ୍ଗତି ଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.** ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ବିଜ୍ଞତାର ନିୟମ ଭାବରେ, ଏପରି ପ୍ରମାଣକୁ ନିକଟରୁ ଯାଞ୍ଚ କରି ବିଚାର କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଏବଂ କେବଳ ବୟାନର ଗୁଣବତ୍ତା ଏବଂ ଏହାର ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପରେ, ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବୟାନକୁ ଆଧାର କରି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବେ । ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-2ର ପ୍ରମାଣକୁ କେବଳ ତାଙ୍କ ବୟସ କମ୍ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-2 ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥିବାର ସତ୍ୟତା ଅଦାଲତକୁ ଯତ୍ନ ଏବଂ ସତର୍କତାର ସହ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ଯଦି ସେ ଜେରାରେ ଅବିଚଳିତ ରହିଥିବା ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣରେ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ନାହିଁ, ତେବେ କେବଳ ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରୀ ପକ୍ଷ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦାବି କରିପାରିବେ । ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ କଥନର ସମର୍ଥନ ଏକ ନିୟମ ନୁହେଁ ବରଂ ସତର୍କତା ଏବଂ ବିଜ୍ଞତାର ଏକ ମାପ । ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିବୃତିରେ ଥିବା କେତେକ ଅସଙ୍ଗତିକୁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ପାଇଁ ଆଧାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କଥନରେ ଥିବା ଅସଙ୍ଗତି, ଯଦି ତଥ୍ୟମୂଳକ ବିବରଣୀରେ ନୁହେଁ, ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ କରିବ, ଯିଏ ସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସାକ୍ଷୀ ଯାହା ଦେଖିଥିଲେ ତାହା ସହିତ ସେ ଯାହା ଦେଖିଥିବାର କଳ୍ପନା କରିପାରନ୍ତି ତାହା ମିଶ୍ରଣ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ତର୍ଜମା କରିବା ସମୟରେ ଅଦାଲତଙ୍କୁ, ଶିଶୁକୁ ଶିଖାଇଦିଆଯାଇଛି ବୋଲି ସମ୍ଭାବନାକୁ ହଟାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଶିଖାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ଗୁପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ଏପରି ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସନୀୟ ପ୍ରେରଣାଦାୟକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଭାବେ ନିର୍ଭର କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ନାହିଁ ।

ପଞ୍ଚି ବନାମ ୟୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ, **[1998] 7 ଏସ୍.ସି.ସି. 177;** *ପ୍ରକାଶ ବନାମ ଏମ୍.ପି. ରାଜ୍ୟ,* **[1992] 4 ଏସ୍.ସି.ସି. 225;** *ବେବି କାଣ୍ଡୟନ୍ତୀ ବନାମ କେରଳ ରାଜ୍ୟ,* **[1983] Supp. 3 ଏସ୍.ସି.ସି. 887;** *ରାଜା ରାମ ଯାଦବ ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ,* **[1996] 9 ଏସ୍.ସି.ସି. 287;** *ଦତ୍ତୁ ରାମରାଓ ସାଖରେ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* **[1997] 5 ଏସ୍.ସି.ସି. 341** ଏବଂ *ୟୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଅଶୋକ ଦୀକ୍ଷିତ,* **[2000] 3 ଏସ୍.ସି.ସି. 70,** ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା ।

2. ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-2 ର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇପାରିବ ଯାହା କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତାରେ ପୀଡିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଜଣାପଡିଛି ଏବଂ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟମୂଳକ ବିବରଣୀରେ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 522/1999 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 65/1996 ରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 26.8.98 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ସୁଶ୍ରୀ ନୀରୁ ବୈଦ (ଏ.ସି.) ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏନ୍.ପି. ମିଧା ଏବଂ ଏନ୍. ଗଣପତି ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସେଠି । ମୃତ ସୁଶ୍ରୀ ସରୋଜା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠତା ଏବଂ ପରକୀୟା ପ୍ରୀତି ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେ ଏକ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ । ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମତଭେଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ଅବୈଧ ସମ୍ପର୍କ ଥିବା ସନ୍ଦେହ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେ ନିଷ୍ଠୁରତା ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିଷ୍ଠୁରତା ସହ୍ୟ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର 8 ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବାସଭବନ ଛାଡ଼ି ତାଙ୍କ ଭାଇ ରବି (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1) ଙ୍କ ଘରେ ରହିବାକୁ ଲାଗିଲେ । 22 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1993ରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ରବି (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1)ଙ୍କ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2)ଙ୍କ ସହ, ଯିଏକି ପ୍ରାୟ ଚାରି ବର୍ଷ ବୟସର ଥିଲେ, ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ବସ୍ତ୍ର ଧୋଇବା ପାଇଁ ଗାଁ ପୋଖରୀକୁ ଯାଇଥିଲେ । ସେ ପୋଷାକ ଧୋଇବା ସମୟରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଆସି ସରୋଜାଙ୍କ ବେକରେ, ଛାତିରେ ଏବଂ ଶରୀରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶରେ ଆଘାତ କରି ଛୁରୀରେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଫଳରେ ପ୍ରବଳ ରକ୍ତସ୍ରାବ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାଫଳରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ତୁରନ୍ତ ଶିଶୁ ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ଘରକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସି ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଘଟଣା ବିଷୟରେ ଜଣାଇଲା ଏବଂ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମୃତକଙ୍କୁ ଛୁରୀ ମାରିଥିଲେ ।

ରବି (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1) ଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ କ୍ରମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ତହସିଲଦାର ପି.ଏଚ୍. କୃଷ୍ଣପ୍ପା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.14) ମୃତଙ୍କ ଶବ ଉପରେ ପଞ୍ଚନାମା ମହଜର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ଙ୍କ ବିବୃତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ । ସେ ମାଲୟାଲମ୍ ରେ ଏହି ବୟାନ ଦେଇଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ଯାହାକୁ

କନ୍ନଡ଼ରେ ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ବିବୃତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ପ୍ରଦର୍ଶ p.13 । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଖୁଲାସା ବିବୃତିର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଛୁରୀ (ଏମ୍.ଓ.1), ସାର୍ଟ (ଏମ୍.ଓ.5), ଲୁଙ୍ଗି (ଏମ୍.ଓ.6) ଏବଂ ତଉଲିଆ (ଏମ୍.ଓ.7) ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହେବା ପରେ ନ୍ୟାୟିକ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆରୋପ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସ୍ଥାୟୀ ବିଚାର ପାଇଁ ଦୌରା ଅଦାଲତକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ 16 ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ । ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବା ସହିତ 1000 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା କରିଥିଲେ । ଜୋରିମାନା ପଇଠ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆହୁରି 30 ଦିନ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନରେ ଆକ୍ଷେପ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ।

ବିଚାରାଳୟରେ ରଖାଯାଇଥିବା ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଯୁକ୍ତିକୁ ତର୍ଜମା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସମଗ୍ର ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲା ମୁଖ୍ୟତଃ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀ ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ଙ୍କ ବିବୃତି ଉପରେ ଆଧାରିତ । ସାକ୍ଷୀ ଜଣକ ଉଭୟ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଥିଲେ ।ଶାରଦାମ୍ମା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.3) ହେଉଛନ୍ତି ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1 ଙ୍କ ଭଉଣୀ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପତ୍ନୀ । ମୃତ ସରୋଜା ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ନଳିନୀ ହେଉଛନ୍ତି ରବି (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1) ଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଭଉଣୀ । ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ହେଉଛନ୍ତି ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1 ଙ୍କ ଝିଅ । ମୃତକ ବିବାହିତ ନଥିଲେ ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ବାପାମାଆଙ୍କ ସହିତ ରହୁଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଘଟଣା ଘଟିବାର ପ୍ରାୟ 4 କିମ୍ବା 5 ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମୃତକ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ନଳିନୀଙ୍କ ଘରେ ରହିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସେ ତାଙ୍କ ଭାଇ ରବି (ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ1) ଙ୍କ ସହ ମଧ୍ୟ ରହୁଥିଲେ । ମୃତ ମହିଳା ଜଣକ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ନଳିନୀଙ୍କ ଘରେ ରହୁଥିବା ବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘନିଷ୍ଠତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ମୃତକଙ୍କର ଏକ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ।

ଉଭୟ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ସମାନ୍ତରାଳ ଭାବରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ମୃତ ସରୋଜା 22 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1993 ରେ କାନୁର ଗାଁର କେରେମାନେ ଜଳ ଟାଙ୍କି ନିକଟରେ ଅପରାହ୍ଣ ପ୍ରାୟ 2 ଟା ସମୟରେ ନରହତ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2 ର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଶରୀରରେ ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ କରିଥିଲେ, ଯାହାର

ଫଳସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ନ୍ୟାୟ ମିତ୍ର ଭାବରେ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବୈଧ ସମ୍ପର୍କକୁ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହିତ ବିରୋଧ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ତେବେ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଆଧାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ନିରାପଦ ହେବ ନାହିଁ । ସେ ଉକ୍ତ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିବୃତ୍ତିରେ କେତେକ ଅସଙ୍ଗତି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଏହା ପ୍ରଭାବିତ କରିହେବ ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମାମଲାକୁ ସମସ୍ତ ଯଥୋଚିତ ସନ୍ଦେହ ବାହାରେ ପ୍ରମାଣ କରିନାହିଁ । ମାମଲାରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ମୃତକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିବାରୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତକଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠତା ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗିବାର ଅଭିଯୋଗରେ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ କିମ୍ବା ସୁଯୋଗ ନଥିଲା ।ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭଉଣୀ ଶାରଦାମ୍ମା, ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ଭାବେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ନିଜେ ଆବେଦନକାରୀ (ଡି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ସାକ୍ଷୀ (ଡି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1) ଭାବେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ ।

ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ, ଘଟଣା ସମୟରେ ପ୍ରାୟ ଚାରି ବର୍ଷ ବୟସର ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2), ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ, ଯାହାଙ୍କୁ ଶପଥ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା । ଘଟଣାର ସମୟ ଏବଂ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ମାମଲାର ଉପସ୍ଥିତ ପରିସ୍ଥିତି ଜଣେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ଭାବରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ ବୋଲି ସୂଚିତ କରେ । ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ସ୍ୱତଃ ଖାରଜ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ବିଜ୍ଞତାର ନିୟମ ଭାବରେ, ଏପରି ପ୍ରମାଣକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାଞ୍ଚ କରି ବିଚାର କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଏବଂ କେବଳ ବୟାନର ଗୁଣବତ୍ତା ଏବଂ ଏହାର ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପରେ, ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବୟାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବେ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2ର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ କେବଳ ତା'ର କିଶୋର ବୟସ ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଅଦାଲତଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ସତର୍କତା ଏବଂ ଯତ୍ନର ସହିତ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ସେ ଜେରାରେ ଅବିଚଳିତ ଥିବା ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣରେ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ନାହିଁ, ତେବେ କେବଳ ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦାବି କରିପାରିବେ । ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ କଥନର ପ୍ରମାଣ ଏକ ନିୟମ ନୁହେଁ ବରଂ ସତର୍କତା ଏବଂ ବିଜ୍ଞତାର ଏକ ମାପ । ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବୟାନରେ ଥିବା କେତେକ ଅସଙ୍ଗତିକୁ, ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାର ଆଧାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଥିବା ଅସଙ୍ଗତି, ଯଦି ତଥ୍ୟମୂଳକ ବିବରଣୀରେ ନୁହେଁ, ତେବେ ଜଣେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ କରିବ, ଯିଏ ସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସାକ୍ଷୀ ଯାହା ଦେଖିଛନ୍ତି ତାକୁ ସେ ଯାହା ଦେଖିଛନ୍ତି ବୋଲି କଳ୍ପନା କରିପାରନ୍ତି ତାହା ସହିତ ମିଶ୍ରଣ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ତର୍ଜମା କରିବା ସହିତ, ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକୁ ଶିଶୁଟିକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଯାଇଥିବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ହଟାଇବାକୁ ପଡିବ ।

ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ଗୁପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ଏପରି ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେରଣାଦାୟକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଭାବେ ନିର୍ଭର କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ନାହିଁ ।*

ପଞ୍ଚି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ୟୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ, [1998] 7 ଏସ.ସି.ସି. 177 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅଧିକ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ଏବଂ ଅଧିକ ସତର୍କତାର ସହ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ଜଣେ ଶିଶୁ ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ଯାହା କୁହନ୍ତି ତାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ, ତେଣୁ ସେ ପ୍ରରୋଚନାର ସହଜ ଶିକାର ହୋଇପାରେ । ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ପାଇବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ପ୍ରମାଣର ନିୟମ ଆଇନ ଅପେକ୍ଷା ବ୍ୟବହାରିକ ଜ୍ଞାନର ଅଟେ (*ପ୍ରକାଶ ବନାମ ଏମ୍.ପି. ରାଜ୍ୟ,* [1992] 4 ଏସ୍.ସି.ସି. 225, *ବେବି କାଣ୍ଡୟନାଥୀ ବନାମ କେରଳ ରାଜ୍ୟ,* [1993] Supp. 3 ଏସ୍.ସି.ସି. 667), *ରାଜା ରାମ ଯାଦବ ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ,* [1996] 9 ଏସ.ସି.ସି. 287; *ଦତ୍ତୁ ରାମରାଓ ସାଖରେ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* [1997] 5 ଏସ୍.ସି.ସି. 341 ।

ସମାନ ପ୍ରଭାବ *ୟୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଅଶୋକ ଦୀକ୍ଷିତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ* [2000] 3 ଏସ୍.ସି.ସି. 70 ର ରାୟ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି ।

ଏହି ମାମଲାରେ ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ଯେତେବେଳେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବୟସ 6 ବର୍ଷ ଥିଲା । ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପଚରାଉଚରା କରିବା ପରେ, ଦୌରା ବିଚାରପତି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ, "ଯଦିଓ ଝିଅଟିର ବୟସ 6 ବର୍ଷ, ସେ ସକ୍ରିୟ ଏବଂ ସେ ସବୁକିଛି ବୁଝେ ।" ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଶପଥ ନଦେଇ ତାଙ୍କ ବିବୃତି ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସେ କହିଥିଲେ:

> "ମୁଁ ସରୋଜାଙ୍କୁ ଜାଣେ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଆମ୍ମାୟୀ ବୋଲି ଡାକେ, ସେ ମୋର ପିଉସୀ । କାଠଗଡାରେ ବସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ମୋ ପିଉସା । ତାଙ୍କ ନାମ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ । ଯେହେତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପିଉସା ବୋଲି ଡାକେ, ସେ ମୋର ପିଉସା ।
>
> ମୋ ପିଉସୀ ସରୋଜା ଏବେ ମରିଯାଇଛନ୍ତି । କେତେ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ କରିବା ପରେ ସେ କିପରି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ମୁଁ ତାହା ଜାଣେ । ମୋ ଆମ୍ମାୟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ପିଉସୀ ସରୋଜା ଏବଂ ମୁଁ ପୋଷାକ ଧୋଇବା ଏବଂ ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ ହ୍ରଦକୁ ଯାଇଥିଲି । ସେଦିନ, ଅଦାଲତରେ ବସିଥିବା ମୋ ପିଉସା ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ମୋ ଆମ୍ମାୟୀଙ୍କ ପେଟ ଏବଂ ବେକରେ ଛୁରୀରେ ବିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଆହତ

> ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ରକ୍ତରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇଥିଲା ।ଆଘାତ ପରେ ଦୌଡୁଥିବା ବେଳେ ମୋ ଆମ୍ମାୟୀ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା, ମୁଁ ଚିତ୍କାର କଲି । ତୁରନ୍ତ ମୁଁ ଦୌଡ଼ି ଯାଇ ମୋ ବାପା ଏବଂ ମାଆଙ୍କୁ କହିଲି ଯେ ପିଉସା, ପିଉସୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ଯଦି ଛୁରୀଟି ଦେଖାଯାଏ ତେବେ ମୁଁ ଚିହ୍ନିପାରିବି (ବନ୍ଦ ହୋଇଥିବା ଏକ ଧଳା କପଡା ବ୍ୟାଗ ଖୋଲାଯାଇଥିଲା), ମୁଁ ଏବେ ଏକ ଛୁରୀ ଦେଖୁଛି । ସେହି ଦିନ ସେହି ଛୁରୀରେ ମୋ ପିଉସା ମୋ ଆମ୍ମାୟୀଙ୍କୁ ବିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶ P-O ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେଦିନ ପୋଲିସ୍ ମୋତେ କ'ଣ ହେଲା ବୋଲି ପଚାରିଲେ, ମୁଁ ପୁଲିସକୁ ସବୁକିଛି କହିଦେଇଛି ।"

ତାଙ୍କ ଜେରାରେ, ସାକ୍ଷୀ କହିଥିଲେ ଯେ ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ମୃତକ ତାଙ୍କ (ସାକ୍ଷୀ) ପିତାମାତାଙ୍କ ସହ ରହୁଥିଲେ । ଘଟଣା ଘଟିବା ସମୟରେ ସାକ୍ଷୀ ଜଣକ ଅଙ୍ଗନୱାଡି ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଉଥିଲେ । ସାକ୍ଷୀ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ମୃତକଙ୍କ ସହିତ ପୋଷାକ ଧୋଇବା ପାଇଁ ଯାଇ ନଥିଲେ । ଜେରାରେ ତାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ସପକ୍ଷରେ କିଛି ବାହାର କରାଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ "ମୋ ପିଉସା ମୋ ପିଉସୀଙ୍କୁ ଛୁରୀରେ ବିଦ୍ଧ କରିନଥିଲେ । ଏହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ମୋ ପିଉସାଙ୍କ ହାତରେ ଛୁରୀ ଦେଖି ନାହିଁ ।" ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ କାରଣ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇ ନଥିଲା । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବିପରୀତ ମତ ନେବାର କୌଣସି କାରଣ ପାଉନାହୁଁ । କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଯେ ତାଙ୍କ ମାଆ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ମାଲୟାଲମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭାଷା ଜାଣିନଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିବା ଶବ୍ଦ ସେହି ଭାଷାରେ ନଥିଲା, ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଏକ ଆଧାର ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶିଶୁଟି ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତାମାତା ସେମାନଙ୍କ ବାସଭବନରେ ମାଲୟାଲମ ଭାଷାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥିଲେ, ଯାହା ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଝିଥିବା ଭାଷାରେ ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟର ସତ୍ୟତା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ କାରଣ ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ ତାଙ୍କ ନାମ ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯାହା ଘଟଣାର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି । ପଞ୍ଚନାମା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ତହସିଲଦାର ପି.ଏଚ. କୃଷ୍ଣପ୍ପା ମଧ୍ୟ ଏହି ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିବୃତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିବା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେଉଁଥିରେ ସେ ସମାନ କଥା ରଖିଥିବା ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଅନ୍ୟଥା, କିଛି କଥିତ ଆଗ୍ରହୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2 କୁ ପ୍ରରୋଚିତ କରିବା କିମ୍ବା ଗୁପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ନଥିରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ରହିଛି । କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ତ୍ରୁଟିର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଏହି ଶିଶୁ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ କଥନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନରେ କୌଣସି ସାରମର୍ମ ପାଇ ନାହୁଁ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2 ଙ୍କ ବିବୃତି ଦର୍ଶାଏ ଯେ ମୃତକ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ସ୍ୱାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ ଏକାଠି ରହୁଥିଲେ

ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପିଉସା ଏବଂ ପିଉସୀ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧିତ କରୁଥିଲେ । ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ 1 ସହିତ ରହୁଥିବା ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ, ମାମଲାରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣିତ । ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଛୁରୀରେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୋଇଥିବାର ତଥ୍ୟ ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କ ଖୁଲାସା ବିବୃତିର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଛୁରୀଟି ଉଦ୍ଧାର ହେବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବୟାନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଜଳଭଣ୍ଡାର ନିକଟରେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳ ରହିଥିବା ନେଇ କୌଣସି ଗୁରୁତର ବିବାଦ ନାହିଁ । ପ୍ରଦର୍ଶ P-15 ଅନୁଯାୟୀ ଏଫ୍.ଏସ୍.ଏଲ୍. ରୁ ମିଳିଥିବା ରିପୋର୍ଟରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ମୃତଙ୍କର ବ୍ଲାଉଜ୍ (ଏମ୍.ଓ. 2), ଟାୱେଲ୍ (ଏମ୍.ଓ. 3) ଏବଂ ଚୁଡ଼ି ଖଣ୍ଡ (ଏମ୍.ଓ. 4) ଏବଂ ଅପରାଧରେ ବ୍ୟବହୃତ ଛୁରୀ (ଏମ୍.ଓ. 1), ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଟାୱେଲ୍ (ଏମ୍.ଓ. 7), ଲୁଙ୍ଗି (ଏମ୍.ଓ. 6) ଏବଂ ସାର୍ଟ (ଏମ୍.ଓ. 5) ରକ୍ତରେ ଦାଗ ହୋଇଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଡକ୍ଟର ରାମ ଦାସ (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.12) ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଶବ ଉପରେ ମିଳିଥିବା ଆଘାତ ଏମ୍.ଓ.1 ଭଳି ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଇପାରେ ।

ବିଭିନ୍ନ ରାୟ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସାକ୍ଷ୍ୟର ତର୍ଜମା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ:

> "ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2 ଭବ୍ୟାର କଥନ ଏତେ ସତ୍ୟ ଯେ ଏହା ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇଥିଲା । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2 ର ସାକ୍ଷ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରାଯାଇଥିବା ସମାଲୋଚନା ଯେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରରୋଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଇତ୍ୟାଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତ୍ତିହୀନ ଏବଂ ଅଯୌକ୍ତିକ ।"

ଏହି ମାମଲାରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ସାକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଭବ୍ୟା (ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2) ଙ୍କ ବୟାନର କୌଣସି ଅଂଶକୁ ଦୁର୍ବଳ କରେ ନାହିଁ । ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା କିମ୍ବା ପ୍ରରୋଚିତ ବୟାନ ଦେବା ପାଇଁ କୌଣସି ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ।

ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଯାହା କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତାରେ ପୀଡିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ଯାହା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟମୂଳକ ବିବରଣୀରେ ପ୍ରମାଣିତ, ଆମେ ଏହି ଆବେଦନରେ କୌଣସି ସାରମର୍ମ ପାଉନାହୁଁ, ଯାହାକୁ ତଦନୁସାରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ।

ଭି.ଏସ୍.ଏସ୍. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।